

KOLMAPÄEV — PUHKEPÄEV

KUI rahva õpetamine seda võimaldas, tavatsesid Jeesus ja tema apostlid kolmapäeviti tööst puhata. Tol kolmapäeval sõid nad hommikust talvisest veidi hiljem ja laagrit täitis pahaendeline vaikus; selle hommikuse eine esimese poole ajal räägiti vähe. Viimaks ütles Jeesus: „Soovin, et te täna puhkaksite. Mõelge hoolega järele, mis on pärast meie Jeruusalemma saabumist toimunud, ja mõtisklege selle üle, mida ma teile eelseisvate sündmuste kohta otsesõnu rääkisin. Jälgige, et teie elus püsiks tõde ja et teie armulisus iga päevaga kasvaks.”

² Pärast hommikusööki teatas Meister Andrasele, et ta kavatseb terveks päevaks lahkuda, ja soovitas lasta apostlitel veeta päev oma soovi kohaselt; nad ei tohtinud üksnes mitte mingil juhul Jeruusalemma väravatest siseneda.

³ Kui Jeesus valmistus üksi mägedesse minema, kõnetas teda Taavet Sebedeus, kes ütles: „Meister, Sa tead väga hästi, et variserid ja valitsejad soovivad sind hävitada, kuid valmistud ikkagi üksi mägedesse minema. See oleks meeletus, seepärast saadan sinuga kaasa kolm meest, kes on valmis hoolikalt jälgima, et sinuga midagi halba ei juhtuks.” Jeesus vaatas kolme tugevat ja hästirelvastatud galilealast ja ütles Taavetile: „Sa tahad küll head, aga ei saa aru, et Inimese Poeg ei vaja kedagi end kaitsma. Mitte keegi ei puuduta mind kuni selle tunnini, mil ma olen valmis vastavalt oma Isa tahte oma elu andma. Need mehed ei tohi mind saata. Soovin minna üksi, et saaksin oma Isaga nõu pidada.”

⁴ Neid sõnu kuuldes eemaldusid Taavet ja tema relvastatud valvurid, aga kui Jeesus üksi teele asus, tuli Johannes Markus väikese korviga, kus oli toitu ja vett, sest arvas, et kogu päeva ära olles võib Meister hakata nälga tundma. Meister naeratas Johannesele ja sirutas käe korvi järele.

1. ÜKS PÄEV KAHEKESI JUMALAGA

¹ Kui Jeesus tahtis Johanneselt lõunakorvi võtta, sõandas noormees öelda: „Aga Meister, kui sa paned korvi käest ja pöördud palvetama, siis võid selle maha unustada. Pealegi, kui ma tulen sinuga kaasa korvi kandma, on sul rohkem vabadust palveldada — ma olen tõesti vaikselt. Ma ei esita küsimusi ja jään korvi juurde, kui sina lähed omaette palvetama.”

² Nende sõnade ajal, mille hulljulge mõningaid läheduses pealtkuulavaid inimesi hämmastas, hoidis Johannes julgelt korvist kinni. Seal nad seisid, nii Johannes kui ka Jeesus korvist hoidmas. Siis lasi Meister korvist lahti ja ütles noormehele otsa vaadates: „Et sa ihkad kogu südamest minuga kaasa tulla, ei hakka ma seda sulle keelama. Läheme kahekesi ja ajame mõnusasti juttu. Sa võid küsida minult kõike, mis su südamel on,

ja me lohutame teineteist. Kanna algul sina lõunakorvi, ja kui sa väsid, siis ma aitan sind. Tule minu järel.”

³ Jeesus tuli tol õhtul laagrisse tagasi alles pärast päikese loojumist. Meister veetis selle viimase vaikse maapealse päeva, vesteldes tolle tõejanulise noorukiga ja kõneldes oma Paradiisi-Isaga. Seda sündmust on hakatud nimetama kõrgemal pool „päevaks, mille noormees veetis mägedes koos Jumalaga”. See juhtum jääb alati näiteks Looja valmisolekust suhelda vennalikult loodud-olendiga. Isegi nooruk, kel on südames tõeliselt suur soov, suudab võita universumi Jumala tähelepanu ja Jumal võib olla talle armastavaks kaaslaseks; ta võib kogeda unustamatut tundejoovastust, mida tekitab terve päeva Jumalaga mägedes viibimine. Niisugune oli Johannes Markuse ainulaadne kogemus tol kolmapäeval Juudamaa mägedes.

⁴ Jeesus vestles Johannesega üsna palju, kõneldes vabalt selle ja järgmise maailma asjadest. Johannes rääkis Jeesusele, kui kahju tal on, et ta polnud apostliks saamiseks küllalt vana, ja väljendas oma tänu selle eest, et tal oli lubatud alates nende esimestest jutlustest Jeriko lähedal Jordani koolmekohal kõikjal nendega kaasas käia, kui reis Foiniikiasse välja arvata. Jeesus hoia- tas noormees, et ta ei heituks eelseisvatest sündmustest, ja kinnitas talle, et temast saab elu jooksul kindlasti taevariigi vägev sõnumitooja.

⁵ Mälestused sellest Jeesusega mägedes veedetud päevast olid Johannes Markusele väga erutavad, kuid ta ei unustanud kunagi Meistri viimast manitsust vahetult enne Ketsemani laagrisse tagasipöördumist, mil too ütles: „Hüva, Johannes, me oleme hästi juttu puhunud, see oli tõeline puhkepäev, aga vaata, et sa ei räägi ühelegi inimesele neist asjust, mis sa minult kuulsid.” Ja Johannes Markus ei avaldanudki kunagi seda, mis tol Jeesusega mägedes veedetud päeval toimus.

⁶ Nende Jeesuse maise elu väheste ülejäänud tundide jooksul ei lasknud Johannes Markus kordagi Meistrit kauaks silmist. Noormees peitis end alati kusagile lähedusse, magades ainult siis, kui Jeesuski magas.

2. LAPSEPÕLV KODUS

¹ Tol päeval Johannes Markusega vesteldes võrdles Jeesus üsna palju kummagi varase lapsepõlve ja poisiea kogemusi. Ehkki Johannes vanematel oli selle maailma hüvesid olnud rohkem kui Jeesuse vanematel, olid nende poisieakogemused paljuski sarnased. Jeesus ütles Johannesele nii mõndagi, mis aitas tal oma vana- maid ja teisi perekonnaliikmeid paremini mõista. Kui noormees küsis, kuidas Meister võib teada, et temast saab „taevariigi vägev sõnumitooja”, ütles Jeesus:

² „Ma tean, et sa jääd taevariigi evangeeliumile us-tavaks, sest võin loota sinu praegusele usule ja armas-tusele. Need tuginevad sulle kodus osaks saanud vara-sele kasvatusel. Sa oled tulnud kodust, kus vanemad teineteist siiralt armastasid, seepärast pole sind ülearu armastatud ning sa pole hakanud ennast liiga tähtsaks pidama. Sinu isiksust pole moonutanud ka sinu va-nemate armastusega manipuleerimised; nad pole oma-vahel võistelnud sinu usalduse ja ustavuse võitmisel. Sa oled tundnud rõõmu sellisest vanemlikust armastu-sest, mis tagab kiiduväärt enesekindluse ja soodustab normaalse turvatunde kujunemist. Ent sul on vedanud ka selles suhtes, et su vanematel oli lisaks armastusele tarkust, sest just tarkus hoidis neid tagasi enamikust jä-releandmistest ja paljudest toredustest, mida raha eest saab osta, kui nad sind koos su naabrilastest mängu-kaaslastega sünagogikooli saatsid; samuti lubasid nad sul õppida selles maailmas elamist omaenda kogemus-test. Sa tulid koos oma noore sõbra Aamosega Jorda-ni äärde, kus meie jutlustasime ja Johannese jüngrid ristisid. Te mõlemad soovisite tulla meiega. Kui te Je-ruusalemma tagasi läksite, said sina oma vanematelt nõusoleku. Aamos vanemad keeldusid: nad armasta-sid oma poega nii väga, et keelasid talle selle õnnista-tud kogemuse, mille osaliseks sina oled saanud ja mil-lest praegugi rõõmu tunned. Aamos oleks võinud ko-dunt ära joosta ja meiega ühineda, kuid see samm oleks haavanud armastust ja ohverdanud ustavuse. Isegi kui see oleks olnud tark tegu, oleksid kogemus, sõltuma-tus ja vabadus maksnud kohutavat hinda. Targad vane-mad nagu sinu omad hoolitsevad selle eest, et lapsed ei peaks sinuvanustena oma sõltumatuse arendamiseks ja virgutavast vabadusest rõõmutundmiseks armastust haavama ega ustavust lämmatama.

³ Armastus, Johannes, on universumi ülim reaalsus, kui seda annetavad igati targad olendid, aga sellisena, nagu see avaldub surelike vanemate käitumises, on see ohtlik ja pahatihti poolisekas joon. Kui sa abiellud ja sul endal on lapsed, siis jälgi, et sinu armastust manit-seks tarkus ja juhiks arukus.

⁴ Sinu noor sõber Aamos usub sellesse taevariigi evangeeliumisse täpselt sama palju nagu sina, kuid ma ei saa täielikult temale loota: ma pole kindel, kuidas ta eelolevatel aastatel toimib. Tema varane kodune elu ei lasknud tal areneda täiesti usaldusväärseks inimeseks. Aamos on liialt sarnane ühe apostliga, kes pole saanud normaalset, armastavat ja tarka kodust koolitust. Kogu sinu hilisem elu on õnnelikum ja usaldusväärsem, sest sa veetsid oma elu esimesed kaheksa aastat normaalses ja hästikorraldatud kodus. Sul on tugev ja terviklik iseloom, sest sa kasvasid kodus, kus valitses armastus ja tarkus. Niisugune lapsepõlvkasvatus kujundab seda tüüpi ustavuse, mis annab mulle kindla usu sellesse, et sa alustatud tee lõpuni käid.”

⁵ Jeesus vestles Johannesele kodusel elust üle tun-ni aja. Meister selgitas Johannesele ka seda, et lapse

varaseimad arusaamad kõigest intellektuaalsetest, sot-siaalsetest, moraalsest ja isegi vaimsetest asjadest on täielikult sõltuvad vanematest ja nendega seotud ko-dusest elust, sest perekonnalt saab väike laps kõik oma esimesed teadmised inimlikest ja jumalikest suhetest. Laps peab saama oma esimesed muljed universumist ema hoolitsuse kaudu, tema esimesed ideed taevasest Isast sõltuvad täielikult tema maisest isast. Lapse hilise-ma elu teeb õnnelikuks või õnnetuks, kergeks või ras-keks tema varane vaimne ja emotsionaalne elu, mida on vorminud kodused sotsiaalsed ja vaimsed suhted. Kogu inimolendi hilisemat elu mõjutab tohutult see, kuidas kulgevad tema eksistentsi esimesed aastad.

⁶ ¶ Me arvame tõesti, et Jeesuse evangeeliumi, mis rajaneb isa ja lapse suhtel, hakatakse vaevalt üle maail-ma vastu võtma enne, kui nüüdisaegsete tsiviliseeritud rahvaste kodusel elus on rohkem armastust ja rohkem tarkust. Hoolimata sellest, et kahekümnenda sajandi vanematel on palju teadmisi ja tõdesid kodu täiusta-miseks ja koduse elu õilistamiseks, on siiski väga vä-hesed nüüdisaegsed kodud nii head kohad poiste ja tüdrukute kasvatamiseks, kui olid Jeesuse kodu Galile-as ja Johannes Markuse kodu Juudamaal, ehkki Jeesu-se evangeeliumi vastuvõtmise kaudu paraneb kodune elu kohe. Targas kodus valitsev armastus ja ustav an-dumus tõelisele religioonile avaldavad teineteisele sü-gavat mõju. Niisugune kodune elu täiustab religiooni ja ehtne religioon ülendab alati kodu.

⁷ On tõsi, et paljud vanaaja juudi kodude ebameel-divad pärssivad mõjud ja muud piiravad jooned on nüüdisaegsetest, paremini korraldatud kodudest suu-res osas kadunud. Tõesti on rohkem spontaanset vaba-dust ja palju enam isikuvabadust, kuid seda vabadust ei talitse armastus, ei motiveeri ustavus ega suuna tarku-se arukas distsipliin. Kuni me õpetame last palvetama „meie taevase Isa poole”, lasub kõigil maistel isadel to-hutu vastutus elada ja korraldada oma kodu selliselt, et sõna *isa* säilitataks kõigi kasvavate laste meeles ja sü-dames väärilise pühadusega.

3. PÄEV LAAGRIS

¹ Apostlid veetsid enamiku sellest päevast Õlimäel kõndides ja koos nendega laagris elavate jüngritega vesteldes, aga pärast lõunat hakkasid nad Jeesust tagasi ootama. Mida enam aega kulus, seda suuremaks muu-tus nende mure tema turvalisuse pärast, sest nad tund-sid ilma temata väljendamatu üksildust. Kogu päeva vaieldi palju selle üle, kas Meistril oleks tohtinud luba-da üksi mägedesse minna, kaasas vaid üks jooksupoiss. Keegi ei väljendanud seda küll avalikult, kuid polnud kedagi peale Juudas Iskarioti, kes poleks soovinud olla Johannes Markuse asemel.

² ¶ Pärast lõunat pidas Naatanael umbes poolele to-sinale apostlile ja sama paljudele jüngritele kõne „Ülim soov”, mis lõppes sõnadega: „Enamikul meist on see viga, et me oleme liiga loiud. Me ei suuda armastada

Meistrit nii väga, kui tema meid armastab. Kui me kõik oleksime tahtnud minna temaga kaasa nii väga nagu Johannes Markus, oleks ta kindlasti meid kõiki ühes võtnud. Seisime kõrval, kuna noormees läks Meistri juurde, et pakkuda talle korvi; kui Meister sellest haaras, ei lasknud noormees seda lahti. Ja nii jättis Meister meid siia ning läks poisi ja korvi ja kõigea mägedesse.”

³ ¶ Kella nelja paiku tulid Taavet Sebedeuse juurde jooksjad, kes tõid talle sõna tema emalt Betsaidast ja Jeesuse emalt. Taavetile oli juba mitu päeva varem selgeks saanud, et ülempreestrid ja valitsejad kavatsevad Jeesust tappa. Taavet teadis, et nad olid kindlalt otsustanud Meistri hävitada, ja ta oli peaaegu veendunud, et Jeesus ei kasuta enda päästmiseks oma jumalikku võimu ega luba ka poolehoidjatel tema kaitseks jõudu rakendada. Jõudnud neile järeldustele, saatis ta viivitamatult ühe sõnumitooja oma ema juurde, et veenda teda kohe Jeruusalemma tulema ja tooma kaasa ka Jeesuse ema Maarja ja kõik tema perekonnaliikmed.

⁴ Taaveti ema tegi, nagu poeg oli palunud, ja nüüd tulid jooksjad Taaveti juurde tagasi teatega, et ta ema ja kogu Jeesuse pere on teel Jeruusalemma ja peaksid järgmisel päeval hilja või ülejärgmisel hommikul väga vara kohale jõudma. Et Taavet oli teinud seda omal algatusel, pidas ta paremaks asi enda teada hoida. See pärast ei rääkinud ta kellelegi, et Jeesuse pere on teel Jeruusalemma.

⁵ ¶ Veidi pärast lõunat saabus laagrisse üle kahekümne kreeklase, kes olid kohtunud Jeesuse ja kahe teistkümmene apostliga Arimaatia Joosepi majas, ning Peetrus ja Johannes vestlesid nendega mitu tundi. Need kreeklased — vähemalt mõned neist — teadsid juba taevariigist päris palju, sest Rodan oli neid Aleksandrias õpetanud.

⁶ Tol õhtul pärast laagrisse naasmist vestles Jeesus kreeklastega ja kui see poleks tema apostleid ning paljusid juhtivaid jüngreid nii väga häirinud, oleks ta need kakskümmend kreeklast samamoodi ametisse määranud, nagu oli talitanud seitsmekümneaga.

⁷ ¶ Samal ajal kui laagris need sündmused toimusid, olid ülempreestrid ja vanemad Jeruusalemmas imestunud, miks Jeesus polnud enam rahvahulgale esinema tulnud. Tõsi küll, ta oli eelmisel päeval templist lahkudes öelnud: „Ma jätan teie koja maha.” Ent nad ei saanud aru, miks ta oleks pidanud loobuma suurest eelisest, mida talle pakkus rahvahulga sõbralik suhtumine. Nad küll kartsid, et ta võib rahvast rahutustele õhutada, kuid Meistri viimased sõnad rahvale olid manitsetud inimesi alluma mõistlikult „Moosese asemele istujate” võimule. Linn oli askeldamist täis, sest üheaegselt valmistuti paasapühaks ja viimistleti plaane Jeesuse hävitamiseks.

⁸ ¶ Laagrisse ei tulnud palju inimesi, sest selle rajamist olid hästi salajas hoidnud kõik need, kes teadsid, et Jeesus jääb siia, selle asemel et igal õhtul Betaaniasse minna.

4. JUUDAS JA ÜLEMPREESTRID

¹ Veidi pärast seda, kui Jeesus ja Johannes Markus laagrist lahkusid, kadus Juudas Iskariot oma vendade seas ja tuli tagasi alles hilisõhtul. See segaduses ja rahulolematu apostel läks, hoolimata Meistri konkreetsest palvest hoiduda Jeruusalemma sisenemast, kiirustades ülempreester Kaifase majja Jeesuse vaenlastega kohtuma. Seal toimus tol hommikul veidi pärast kümnet Suurkohtu mitteametlik istung. Koosolek oli kutsutud kokku, et arutada, milliseid süüdistusi Jeesusele esitada, ja otsustada, kuidas viia ta Rooma ametivõimude ette, et saada tsiviilvõimudelt vajalik kinnitus surmaotsusele, mille nad olid talle juba langetanud.

² Juudas oli eelmisel õhtul mõnele oma sugulasele ja oma isa perekonna saduserist tuttavatele teatanud, et ta on jõudnud järeldusele, et ehkki Jeesus on heade kavatsustega unistaja ja idealist, pole ta Iisraeli oodatud vabastaja. Juudas väitis, et ta tahaks väga kuidagi kogu sellest liikumisest väärikalt eemalduda. Ta sõbrad kinnitasid talle meelitavalt, et juutide valitsejad tervitaksid tema tagasitõmbumist kui suurt sündmust ja oleksid valmis tema heaks kõike tegema. Nad veensid Juudast, et Suurkohus võtaks ta kohe suurte auavaldustega vastu ja et tal oleks lõpuks ometi võimalik endalt oma heade kavatsustega, kuid „kahetsusväärsest suhtest õpetamata galilealastega” tekkinud häbiplakk kustutada.

³ Juudas ei suutnud päriselt uskuda, et Meistri vägitoad olid tehtud kuradite vürsti väega, kuid ta oli nüüd täielikult veendunud, et Jeesus ei kasutaks oma võimu enese ülendamiseks. Ta oli lõpuks ometi veendunud, et Jeesus laseb juutide valitsejatel end hävitada ega suutnud taluda alandavat mõtet, et teda seostataks lüüasaanud liikumisega. Ta keeldus isegi mõtlemast selgele läbikukkumisele. Ta sai igati aru Meistri kindlameelsest iseloomust ning tema majesteetliku ja halastava meele innukusest, kuid siiski pakkus talle rahulolu kas või osaliselt uskuda ühe oma sugulase arvamust, et Jeesus on küll heade kavatsustega fanaatik, kuid ilmselt mitte päris terve mõistusega, sest on alati veidra ja arusaamatu isiku mulje jätnud.

⁴ Ja nüüd tundis Juudas äkki imelikku pahameelt, et Jeesus polnud talle kunagi auväärsemat ametit andnud. Ta oli apostlite varahoidja ametist seni alati lugu pidanud, kuid hakkas nüüd tundma, et teda pole piisavalt tunnustatud, et tema võimeid pole hinnatud küllalt kõrgelt. Teda haaras äkki meelepaha, et Peetrusel, Jaakobusel ja Johannesel oli olnud au olla Jeesusega lähedastes suhetes, ning nüüd, teel ülempreestri majja, ei mõelnud ta niivõrd Jeesuse reetmisele, kuivõrd võimalusele Peetrusele, Jaakobusele ja Johannesele kätte maksta. Aga üle kõige hakkas just siis tema teadvuses esiplaanile tungima uus ja valdav mõte: teda oli tegutsesema ajendanud soov au pälvida, aga kui samaaegselt

õnnestub kätte maksta nendele, kes olid tema elu suurimale pettumusele kaasa aidanud, siis seda parem. Temast sai võitu peataoleku, uhkuse, meeleheite ja otsustavuse kohutav salaliit. Ja nii peaks olema selge, et Juudas polnud teel Kaifase majja Jeesust reetma raha pärast.

⁵ Kaifase maja juurde jõudes oli Juudas teinud lõpliku otsuse Jeesus ja apostlid hüljata ning otsustanud taevariigi ürituse reeta, soovis ta saada selle eest võimalikult palju au ja võimu, mida oli lootnud pälvida, kui algselt Jeesuse ja uue taevariigi evangeeliumiga ühines. Kõigil apostlitel olid kunagi olnud samasugused ambitsioonid nagu Juudal, kuid nad olid õppinud aja möödudes tõe imetlema ja Jeesust armastama, igatahes rohkem kui Juudas.

⁶ Reeturit tutvustas Kaifasele ja juutide valitsejatele tema nõbu, kes selgitas, et Juudas on mõistnud, millise vea tegi, kui laskis end Jeesuse kavalatest õpetustest eksiteele viia, ning soovib nüüd avalikult ning ametlikult galilealasest lahku lüüa ja paluda tagasi oma juuda vendade usaldust ja vendlust. Juuda eestkõneleja selgitas: Juudas on aru saanud, et Iisraelile oleks kõige parem, kui Jeesus vangistataks, ning väljendamaks oma kurvastust selle üle, et ta on nii ekslikus liikumises osalenud, ja tõendamaks oma siirast tagasipöördumist Moosese õpetuse juurde, on ta tulnud pakkuma Suurkohtule oma teeneid — ta võiks Jeesuse vahistamise käsu saanud kaptenit aidata Jeesus vaikselt kinni võtta, vältimaks rahva seas rahutuste tekkimise ohtu ja vajadust lükata vahistamine edasi paasapäha lõpuni.

⁷ Kui nõbu oli oma jutu lõpetanud, tutvustas ta Juudast, kes ütles ülempreestri ette astudes: „Ma teen kõik, mis mu nõbu lubas, aga mida te olete valmis mulle selle teene eest andma?” Juudas ei paistnud märkavat kalgi ja edeva Kaifase näol põlgus- ning isegi vastikustunnet, tema süda igatses liialt ülistamist ja enese tähtsuse tunnetamisega kaasnevat rahulolu.

⁸ Siis vaatas Kaifas reeturile otsa ja ütles: „Juudas, mine valvemeeskonna kapteni juurde ja korralda koos temaga oma Meistri siiatoomine kas täna õhtul või homme õhtul; kui sa oled ta meie kätte toonud, saad selle teene eest tasu.” Seda kuuldes lahkus Juudas ülempreestrite ja valitsejate juurest ja läks templivalvurite kapteniga nõu pidama, kuidas Jeesus vahistada. Juudas teadis, et Jeesus pole parajasti laagris, ja tal polnud aimugi, millal Meister võiks õhtul naasta: seepärast leppisid nad kokku vahistada Jeesus järgmisel õhtul (neljapäeval) pärast seda, kui Jeruusalemma elanikud ja kõik külas viibivad palverändurid on magama heitnud.

⁹ Juudas pöördus tagasi laagrisse oma kaaslaste juurde, joobunud mõttest pälvida hiilgust ja au, mida talle ammu polnud osaks saanud. Ta oli ühinenud Jeesusega, lootes saada kunagi uues kuningriigis tähtsaks meheks. Nüüd lõpuks mõistis ta, et niisugust uut kuningriiki, nagu tema oli oodanud, ei tule. Kuid ta rõõ-

mustas, et oli olnud piisavalt tark ja vahetanud oma pettumuse oodatud uues kuningriigis saamata jäänud auhiilguse pärast kohese au ja hiilguse vastu vana valitsemiskorra ajal, mis pidi teda nüüd tema arvates säästma ja kindlasti hävitama Jeesuse ning kõik selle, mida Jeesus esindas. Selle oma teadlike kavatsuste viimase põhjendusega reetis Juudas Jeesuse argpükslikult nagu isekas desertöör, kellel oli mõtteis ainult tema enda ohutus ja au, ükskõik mida ta käitumine võis kaasa tuua Meistrile ning tema endistele kaaslastele.

¹⁰ Kuid see oli alati nii olnud. Juudas oli juba pikka aega teadlikult, järjekindlalt, isekalt ja kättemaksuhimuliselt kogunud oma meeles ja hellitanud südames neid vihkamist täis pahelisi kättemaksu- ja reetmissoove. Jeesus armastas ja usaldas Juudast sama palju kui teisi apostleid, aga Juudal ei õnnestunud endas arendada lojaalset usaldust ega kogu südamest tulevat armastust. Ja kui ohtlikuks võib saada auahnus, kui sellega kaasneb vaid omakasupüüdlikkus ning seda õhutab tagant trotslik ja kaua allasurutud kättemaksuhimu! Kui purustav on pettumus nende rumalate inimeste elus, kes, kinnitades pilgu aja hämaratele ja kaduvatele ahvatlustele, jäävad pimedaks tõeliste vaimsete reaalsuste ja jumalike väärtuste igaveste maailmade igikestvate kõrgemate ja reaalsete saavutuste suhtes. Juudas ihaldas oma meeles maist au ja hakkas seda soovi kogu südamest armastama; ka teised apostlid ihaldasid oma meeles samasugust maist au, kuid südames armastasid nad Jeesust ja andsid oma parima, et õppida armastama tõesid, mida ta neile õpetas.

¹¹ Juudas ei saanud isegi aru, et ta oli alateadlikult Jeesust kritiseerinud juba sellest ajast peale, kui Herodes oli lasknud Ristija Johannesel pea maha raiuda. Sügaval südames oli Juudas alati pahaks pannud, et Jeesus polnud Johannest päästnud. Ärge unustage, et enne kui Juudast Jeesuse poolehoidja sai, oli ta olnud Johannese jänger. Ja kogu see inimlik meelepaha ning kibe pettumustunne, mis Juuda hinge oli vihana kogunenud, oli tema alateadvuses nüüd hästi korrastunud ja valmis teda alla neelama kohe, kui ta julgeb end oma vendade toetavast mõjust lahutada ja Jeesuse vaenlaste kavalatel vihjetel ja peenel iroonial mõjutada lasta. Iga kord, kui Juudas laskis oma lootustel kõrgele tõusta ja Jeesus tegi või ütles midagi, mis need tükkideks rebis, jäi Juuda südamesse kibeda meelepaha arm. Kui neid arme tekkis üha enam, kadus sellest nii sageli haavatud südamest kogu ehe kiindumus selle vastu, kes tema heade kavatsustega, kuid argpükslikule ja enesekeskselle isiksusele selle ebameeldiva kogemuse oli tekitanud. Juudas ei saanud sellest aru, kuid ta oli arg. Seepärast kaldus ta alati põhjendama Jeesuse argusega seda, et too oli nii sageli keeldunud haaramast võimu või au, kui need näisid tal lausa käeulatuses olevat. Iga surelik inimene teab väga hästi, et pettumus, kiivus ja kaua hautud pahameel suudavad armastuse, mis võis kunagi isegi ehtne olla, lõpuks tõeliseks vihaks pöörata.

¹² Ülempreestrid ja vanemad said viimaks mõne tunni rahulikumalt hingata. Nad ei tahtnud Jeesust avalikult vahistada ja koostöö reetur Juudaga tagas neile, et Jeesus ei põgene nende kohtualluvuspiirkonnast, nagu ta seda nii palju kordi varem oli teinud.

5. VIIMANE KOOSVIIBIMINE

¹ Et oli kolmapäev, toimus laagris õhtul koosviibimine. Meister püüdis oma rusutud apostlite meelt rõõmsamaks muuta, kuid see oli peaaegu võimatu. Nad kõik olid hakanud aru saama, et neid ähvardavad segadusttoovad ja purustavad sündmused. Nad ei suutnud rõõmustada isegi siis, kui Meister neile koosveedetud sündmusrikkaid ja armastusega täidetud aastaid meelde tuletas. Jeesus päris põhjalikult kõigi apostlite perekonna kohta ja küsis, vaadates üle teiste Taavet Sebedeuse poole, kas keegi on viimasel ajal tema emast, noorimast õest või teistest pereliikmetest midagi kuulnud. Taavet hoidis pilgu maas, ta kartis vastata.

² Jeesus hoiatas tol korral oma poolehoidjaid hoidumast rahvahulkade toetusest. Ta tuletas meelde Galileas omandatud kogemusi, mil suured rahvahulgad ikka ja jälle nende kannul käisid ja siis sama tuliselt nende vastu pöördusid ning oma varasemate uskumuste ja eluviiside juurde naasid. Ta ütles: „Ärge laske end petta ka neil suurtel rahvahulkadel, kes meid templis kuulavad ja meie õpetusi uskuvat näisid. Need hulgad kuulavad tõde ja usuvad seda pealiskaudselt oma meeles, kuid vähesed neist lasevad tõesõna elavatel juurtel oma südamesse tungida. Neilt, kes tunnevad evangeeliumi ainult meeles ega ole seda südames kogenud, ei saa tõeliste hädaaegade saabudes toetust loota. Kui juutide valitsejad jõuavad Inimese Poja hävitamises kokkuleppele ja annavad üksmeelse hoobi, näete rahvahulki kas nõrdinult põgenemas või seismas vaikes hämmingus, kuna hullunud ja pimestatud valitsejad evangee-

liumitõe õpetajaid surma saadavad. Ja kui teid siis õnnetused ja tagakiusamised tabavad, paisatakse laiali ka need, kes teie arvates tõde armastavad, ja mõned neist ütlevad evangeeliumist lahti ja hülgavad teid. Mõned, kes on olnud meile väga lähedased, on juba teinud otsuse meid maha jätta. Täna olete te puhanud, et valmistuda neiks aegadeks, mis meid nüüd ootavad. Olge valvel ja palvetage, et homme päev tugevdaks teid vahetult ees seisvateks päevadeks.”

³ Laagris valitses seletamatult pingeline õhkkond. Vaikivad sõnumitoojad tulid ja läksid, suheldes ainult Taavet Sebedeusega. Enne kui õhtu mööda sai, teadsid mõned, et Laatsarus on kiiruga Betaaniast põgenenud. Johannes Markus vaikis pärast laagrisse tagasipöördumist pahaendeliselt, ehkki oli terve päeva Meistri seltsis veetnud. Iga katse teda rääkima panna osutas selgelt, et Jeesus oli käskinud tal vaikida.

⁴ Isegi Meistri hea tuju ja ebatavaline seltskondlikkus hirmutas neid. Nad kõik tunnetasid pea kohal ähvardavat kohutavat eraldatust, mis näis neid tabavat purustava ootamatuse ja vältimatu koledusega. Nad tajusid ähmaselt, mis on tulekul, kuid keegi neist ei olnud selleks proovikiviks valmis. Meister oli kogu päeva ära olnud, nad olid temast tohutut puudust tundnud.

⁵ Tol kolmapäevaõhtul jõudis nende vaimuseisund kõige madalama mõõnamärgini enne Meistri tegeliku surmatundi. Ehkki järgmine päev oli traagilisele reedele veel ühe päeva võrra lähemal, oli ta endiselt nendega ja need ärevad tunnid möödusid meeldivamalt.

⁶ Vahetult enne keskööd ütles Jeesus kõiki ööseks puhkama saates ja teades, et see on viimane öö, mille ta veedab koos oma valitud maise perekonnaga: „Minge magama, mu vennad, ja rahu olgu teiega, kuni me homme tõuseme, et veel ühe päeva teha Isa tahtmist ja tunda rõõmu teadmisesest, et oleme tema pojad.”